

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki H. H. U. ,

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. MEHMET ALAGÖZ - 23585 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Ben 27/05/2010 tarihinde Gazze'ye insani yardım malzemesi götürün Mavi Marmara gemisine gönüllü hekim olarak iştirak ettim. Bindiğim gemide herhangi bir silah yoktu. Çeşitli milletlerden çok sayıda insanlar vardı. Hepsinin de amacı insani yardım filosuna katılıp insanlara yardımcı olmaktı. Bu nedenle gemide hekimlikle ilgili işlerler ilgilendim. Bu çerçevede “Gemide bulunan sağlık personeli dilerlerse, ihtiyaç halinde yolculara sağlık konusunda yardımcı olmak üzere revire toplansınlar diye bir duyuru yaptırđım. Revirde toplanınca fark ettik ki gemide 15 kadar doktor varmışız. Travmatoloji konusunda yardımcı olabilecek ana cerrahi branşlar -bir ortopedist dışında- yoktu maalesef. Daha sonra saldırıya uğrayınca ona çok iş düştü. Hemen elde ne var ne yok bir bakalım dedik. Çok bir şey yoktu. 10 litre kadar serum, biraz sargı bezi biraz rulo alçı, biraz enjektör antibiyotik/ağrı kesici/lokal anestezi, 3 tansiyon aleti, 2 litre batikon, az sayıda lokal hemostaz sağlayıcı ilaç emdirilmiş tampon, 1 adet defibrilatör, 3 adet oksijen tüpü, birkaç serum askısı/serum seti/enjektör vs. Hepsisi bu... Anlaşılan o ki bu malzemeler gemide herhangi büyük bir saldırı yaşanacağı hiç düşünülmeden alınmıştı. Sadece belki güverteden düşen olabilir, belki dizanteri vb bir hastalık olabilir, belki astım benzeri rahatsızlıklar olabilir, belki ufak tefek yaralanmalar olabilir diye düşünülerek hazırlanmış olduğu anlaşılıyordu. Nitekim daha sonra ummadığımız şiddette bir saldırıyla karşılaşınca fevkalade yetersiz bir alet edevat ve malzememiz olduğu iyice anlaşıldı.Kendi aramızda tamamen gönüllülük esasına göre tıbbi görev yeri belirlemesi yaptık. Bir kısım arkadaşlar çatıdaki tıbbi yardım ihtiyaçlılarına en kolay ulaşabilecekleri bir yeri belirleyip oraya sedye filan götürdüler. Kimi ikinci kat güverteye kimi zemin kata, ben ve bir kısım arkadaşlar da tıbbi yardım ihtiyaçlıları için ana toplanma yeri olarak belirlediğimiz zemin üstü/birinci kat burun tarafındaki salonun giriş kapısı yanındaki bir-kaç koltuk boşaltılarak oluşturduğumuz sözde revirimize yerleştik. 30/05/2010 tarihinde Sanıyorum saat 22:30 sularında yabancı hücumbotlar ve savaş gemilerinin etrafımızı sardığı bizimle beraber yol aldıkları söylendi. Yerimizden ayrılmadık. Sanıyorum gece yarısından sonra saat 01.00 sularında (31.05.2010 pazartesi) gemimizin çatısından birçok patlama sesi geldi. Bir kısım bombalarla saldırıya uğradığımızı ama gemimizi ele geçirmek üzere herhangi bir çıkarma/indirme girişiminin olmadığı, bizim gemi arkadaşlarımızın tepki vermediğini öğrendik. Yine yerimizden ayrılmadık. Sözde revir bölgemizde sabaha kadar bekledik. (Bu arada ikindin başlayan gergin hava nedeniyle akşam bir şeyler yemenin aklımıza gelmediğini şimdi hatırlıyorum.) . Saat 04.30 sularında aniden ve 01:00 dekinden çok daha gürültülü patlamalı bir saldırı başladı. Hiçbir uyarıcı anons yapılmadan hücumbotlarla ve helikopterle ani ve toptan bir saldırıya uğradığımız anlaşılıyordu. Cehennem homurtusu/gürültüsü gibi akıl almaz derecede yüksek sesli patlamalar kesintisiz bir şekilde sürmeye başladı. Acı insan feryatları yükseliyordu patlama

seslerinin arasından. Saldırı başlar başlamaz revire yaralı akmaya başladı adeta. Bir anda çok sayıda kanamalı hastayla uğraşmak zorunda kaldık. Aslında bu beklenmedik bir durumdu benim için. Ben “göz yaşırtıcı bombalar/ses bombaları/biber gazı vs ile insanlar etkisizleştirilir. Belki bu arada bu bombalardan etkilenen ufak tefek yaralı/solunum sıkıntısı çeken /gözü yanan vs olur. Biz hekimler de onlara yardımcı oluruz “diye düşünüyordum. Ancak bir anda ardı ardına ciddi kanamaları, ciddi kırıkları, solunum ve dolaşım problemleri olan yaralılar gelmeye başlayınca bir göz hekimi olarak ne yapacağımı şaşırđım. Bir yandan “Bu yaralılar kendi insanım. Mutlaka en iyi şekilde yardımcı olmalıyım” diyordum, bir yanda ne yapacağımı bilemiyor şaşırıyordum. Bu benim için vicdanen çok ağır yaralayan şok edici bir vahşet tablosu idi. Ömrüm boyunca unutamayacağım. Hekim olduğum halde bu sahne beni çok etkiledi ve üzerinden 25 gün geçtiği halde hâlâ rüyalarım giriyor; bir şey yapamamanın acısı ile kıvrılarak uyanıyorum. Elimizde astım krizi tutabilecek insanlar için alınmış 3 adet oksijen tüpü ve maskesi vardı. Solunum sıkıntısı olan yaralılarımızın sayısı o kadar arttı ki bu maskelerle biraz birini biraz diğerini oksijenlendirmeye çalıştık. Dolaşım yetmezliği olan yaralılarımız o kadar arttı ki gemide olabilecek ishal vb durumlar için alınmış serum fizyolojik ve 5 dekstroz solüsyonlarını volüm tamamlayıcı olarak takmaya yetiştiremedik. Bazı yaralılarımız için bunlardan kollardan bacadan iki üç yerden takviye yaptığımız halde tansiyonlarını yükseltemedik. Demek çok büyük iç kanamaları vardı. Hayati fonksiyonlarını kaybeden insanlara resusitasyon yapmaya çalıştık. Hatta elektroşok bile uyguladık ama maalesef kurtaramadık.Yaklaşık bir saat süren yoğun/abartılı saldırılardan sonra saat 5 sularında artık her yer yaralı ve ölen dolmuştu. Dört ölü ve 45-50 kadar da yaralı vardı. Yaralıları koyacak oturma gurubu yoktu. Yaralıları ayakaltına yerlere uzatıverdik. Birinden diğerine geçerken yaralıları basmamak için özel çaba sarf etmek zorunda idik. Yoğun saldırılar durmuş herkes salonlarda toplanmış idi ancak yukarı katlardan tek tek atışlar sürüyordu. Bu atışların, herkes salonlara çekildikten sonra salonlara ulaşamayan/yukarıda kalan yaralılarımızın tek tek infaz edildiği atışlar olduğunu limana ulaşp da ölü sayımızın bizim bildiğimizden bir kat daha fazla olduğunu öğrendiğimizde anladık. Yaklaşık 20 dk – yarım saat kadar da bu tek tek atışların sesleri geldi. Sonra silah sesleri kesildi. Yaklaşık 05.30’dan itibaren yalnızca ayak sesleri/emir tarzında bağırma sesleri/ bir de helikopter seslerinden oluşan bir gürültü kaldı. Saat 07.00 dolaylarında yüzleri maskeli askerler bizim bulunduğumuz zemin üstü/birinci kata geldiler. Üzerlerinde akıl almaz derecede teçhizat vardı. Kalın, yaklaşık 2,5 -3 cm çapındaki büyük plastik mermi fişekliklerini görünce uyluk-bacak-kol kırıklarının nasıl olduğunu; pnömotorak/solunum yetmezliği ve hızlı-ağır volüm kaybına yol açan iç kanamaların nasıl olduğunu anlayabildik. Hepimizin ellerin arkadan ve çok sıkı bir şekilde bağladılar. Öyle ki bir süre sonra dolaşım bozukluğu ve ağrılar başladı. Doktor arkadaşlar olarak “Biz doktoruz, her an ihtiyaç duyanlara yardım edecek şekilde bulunmamız gerekir. Bu nedenle de ellerimizin bağlanmaması gerekir” dediğimiz halde inadına daha da sıktılar kelepçeyi ve yaralılarımızla ilenmemizi engellediler. Tek tek güverteye çıkarttılar. Güverteye çıkartma sırasında dehşet verici görüntüsü olan köpeklerle, köpekleri sürekli üstümüze doğru arka ayakları üzerinde kaldırıp saldırtır pozisyonda tehdit ederek itip kakarak vurarak tüfek namlusu ile dürterek götürdüler. Kaba ve saygısız bir şekilde elle üzerimizi aradılar. Sonra elektronik aletlerle tekrar dört cepheden taradılar. Rüzgârdan çok rahatsız olduğum, rüzgârda kaldığım zaman sinüzitim azdığı ve baş ağrılarım ortaya çıktığı için yanımda bir cerrahi kep taşıyor ve gemide açık alanlarda onu takıyordum. Cerrahî kepimi aldılar kendilerine bunun benim için önemli olduğunu kendi sağlığı için gerekli olduğunu ayrıca doktor olduğumu söylememe karşın alay eder bir yüz ve el hareketiyle kanlı-ıslak-pis güverteye attılar. Bu hareketleri ile sanıyorum tahrik edip saldırmamızı sağlamaya çalışıyorlardı. Oysa zaten ellerimiz bağlıydı. Nasıl saldırabilirdik. Güvertede yaralılarımızın ve ölülerimizin kanları ile kanlanmış ve helikopterin uçurup yükselttiği deniz suyunun yağmur gibi geri düşmesi ile ıslanmış ve halen ıslanmaya devam

etmekte olan vıcık vıcık zemine dizüstü oturtular. Öyle ki elimiz bağlı olarak oturmaya zorlanırken kaygan zeminde dengemizi sağlayamayıp yan düşüyor da doğrulamıyorduk bile. Rahatsız edici durum nedeniyle yerimden kalkmaya çalıştığımda omzuma basarak tekrar çöktürdüler. İki saat kadar sonra sağ omzumda dayanılmaz ağrılar başladı ve acı içinde saatlerce kıvrandım. 6 saat boyunca tepemizde sürekli helikopter pervanesi döndü durdu. Sayamayacağımız kadar çok helikopter geldi, gitti. Helikopterin duruşu başlı başına bir işkence iken (çünkü korkunç bir gürültü yapıyordu ve sürekli deniz suyunu uçurup yağmur gibi üzerimize yağıdırıyordu) yanaşması ve uzaklaşması ayrı bir işkence oluşturuyordu. Yanaşma ve uzaklaşma sırasında rüzgârla savrulup denize düşmemek veya bir yere çarpmamak için büyük çaba sarf ediyorduk. Sabahın erken saatlerinde yeniden harekete geçen geminin rüzgârına ilave edilen helikopter rüzgârı saatlerce çekilmez bir işkence olarak üzerimizde uygulandı durdu. 6 saat sonra helikopterler tepemizden uzaklaştı. Bir süre sonra bizi salona geri götürdüler. Ancak erkekleri bir salona kadınları bir salona doldurdular. Üç salona ancak sığın erkek nüfusunu tek bir salona üst üste tıktırdılar. Bu süre içinde tuvaletimizi tutmamızı emrettiler. Herkesin saatlerce ıslak zeminde rüzgâr altında tutulduğunu düşünürsek tuvalet ihtiyacı olmayan hiç kimse yoktu. Arada bazılarımızı tuvalete götürüyorlardı. Daha fazla kişi talepte bulununca tek tek götürüleceklerini söylediler. 450 erkeğin olduğu bir salonda tek tek tuvalete götürüleceğiz demekle görünüşte tuvalet yasağı koymamış oluyorlardı ama fiiliyatta tuvalet yasağı olarak uygulanmış oluyordu. Her bir kişi 5 dakikada (çünkü salonun buruna yakın en uzak kısmından başladılar götürmeye) gidip gelse 450 kişinin gidip gelmesi 2250 dk eder. Bu durumda salonun girişindeki ve tuvalete aslında en yakın konumda oturtulmuş kişiler 38-39 saat sonra tuvalete gidebilecekler demektir. Sıkışık biçimde oturtulmaktan yanımız uyluklarımız sırtımız ağrımaya başladı. Bacaklarımız uyuştu. Bir miktar ağrımızı dindirmek uyuşukluğu gidermek için her kalkma veya pozisyon değiştirme girişimimizde hakaretlerle ve namlu uçlarıyla dürtülerek aynı pozisyonumuza dönmeye zorlandık. Bu şekilde toplam 12 saatlik bir yolculuktan sonra sonradan adının Aşdod olduğunu öğrendiğimiz limana ulaştık. Bir buçuk saat kadar limandan bir km açıktaki bekletildik. Bu arada motorlarla gemimize birkaç farklı üniformaya sahip birkaç ayrı birim elemanı olduğunu düşünebileceğimiz birçok kişi daha geldi. İçlerinden bir kısmı aksanlı bir Türkçeyle bize hitap etmeye başladılar. Özetle “İzinsiz olarak İsrail'e girdiniz. İsrail'den ayrılmanız İsrail makamlarının iznine bağlı. Ancak şimdi hemen rıhtıma çıkar çıkmaz ayrılmayı istediğinize dair bir evrak imzalayacak ve evrakı imzalar imzalamaz hemen hava alanına götürüleceksiniz. Eşyalarınız da hemen arkanızdan havaalanına getirilecek ve derhal ülkenize gönderileceksiniz” diyorlardı. Bir buçuk saat kadar açıktaki bekletildik. Hava karardıktan sonra gemimiz limana yanaştı. Bizi tek tek gemiden çıkarmaya başladılar. Ellerimizdeki kelepçeleri daha sıktılar. Birinci kattan zemine inerken tek sıra oluşturma bahanesiyle yine itip kaktılar. Yeniden üstümüzü aradılar. Zemin kata indiğimizde bir yük limanına yanaştığımız anlaşıldı, çünkü rıhtım yüksekti. Elli altmış cm eninde bir kalas uzatmışlardı. Tam çıkış kısmı bir metreye kadar düşüyordu ve ancak eğilerek çıkılabiliyordu. Tahtanın başına geldiğimde iki komando sağıma soluma geçip poz vererek fotoğraf çektiler. Silahsız insanlara karşı kazandıkları zaferi(!) anıtlıyorlardı kendilerince. Çok aşağılanmış hissettim kendimi. Öfkelendim. Sonra başka iki komando sağıma-soluma geçtiler; aynı aşağılayıcı sahne tekrarlandı. Elleri bağlı ve iki büküm olarak gemiden çıkarıldık. Çıktığımız alan, üstü ve çevresi tamamen fuarcılıkta kullanılan çadır malzemeleriyle kapalı bir alan haline getirilmişti. Yine çadır malzemesinden bölmeler oluşturulmuştu. Orada bir birinden farklı üniformalar giymiş o kadar çok resmi insan vardı ki sanki bütün bir şehir oraya toplanmıştı. Ellerimizdeki kelepçeleri çözdüler ve yeniden üzerimizi aradılar. Bu aramadan sonra da paranoya derecesinde çok sayıda arandım. Üç-beş metre götürüyor başka birine teslim ediyor ve orada yeniden aramaya tabi tutuluyorduk Tekrar tekrar aramanın bir nevi işkence olarak kullanılabileceğini böylece fark etmiş oldum. Çünkü fark ettim ki, her aramaya

tabi tutulduğumda kendimi aşağılanmış hissediyordum. Saygın bir meslek mensubuydum ve benim ömrümdeki ilk ve çok iğrenç bir tecrübeydi bu. Ayakkabılarımı X ray'den geçiren kadın polis ya da asker bana hitaben “rics” dedi. “Rics” bildiğim kadarıyla Arapça bir kelime ve “pislik” demek. Sonradan fark ettim ki bize hitaplarında Arapça ve İngilizce kelimelerde kullanıyorlardı İbranicenin yanında. Zaten asker/polis ve diğer görevliler toplama bir yığın görünümü veriyorlardı. Renkleri farklıydı: zenci, beyaz Avrupa ırkı, Asya ırkı, Türk-Arap renk tonundan insanlar... Bu insanların konuşmalarından ve davranışlarından farklı kültürlere mensup oldukları fark ediliyordu. Ayakkabılarım X ray'dan geçirildikten sonra, gerisinde üç kişinin oturduğu üzerinde bir bilgisayar ve yazıcının olduğu bir masanın önüne getirip oturtular. Bir kadın tercüman geldi ve sorgulamaya başladılar. Bana “israile yasadışı yollardan girdiniz. Niçin yaptınız bunu?” dediler. “ Buraya ben gelmedim. Siz beni uluslararası sulardan yasadışı bir biçimde zorla ve haksız olarak getirdiniz. Bu suçlamayı kabul etmiyorum” dedim. Bir kâğıt uzattılar ve imzalamam gerektiğini söylediler. Baktım, kâğıtta hatırladığım kadarıyla: “Yasadışı yollardan israile girdiniz. Ayrılmanız İsrail makamlarının iznine bağlıdır. Hemen ayrılmanız için gerekli işlemlerin yapılması için bu kâğıdı imzalamanız gerekiyor. Aksi halde tutuklanıp mahkeme edileceksiniz.” Yazıyordu. Anlam veremediğim bir madde de “İsrail vatandaşlığını talep edebileceğimiz” gibi bir madde idi. Ben gene:“ Biz israile izinsiz bir şekilde girmedik. Uluslararası sulardan zorla ve haksız olarak buraya getirildik. Sizin bizi buraya getirme hakkınız olmadığı gibi bize ayrılma izni vermek makamında da değilsiniz. Hiçbir evrak imzalamayacağım. Uluslar arası yasalara göre aileme ve büyük elçiliğime telefon açma hakkım var. Bu haklarımı kullanmak istiyorum.” dedim. “Hayır, hiçbir şekilde telefon açamazsınız” dediler. “O zaman bir avukat istiyorum” dedim. “Avukat sağlamamız mümkün değil” dediler. “O vakit hiçbir evrak imzalamayacağımı tekrar ediyorum. Ne yapacaksınız yapın.” Dedim. Üstelik elimizde ateşli silah namına bir mantar tabancası bile yok iken nasıl ateşli silahlarla hem de etkisizleştirmeyi amaçlar biçimde değil de öldürücü biçimde saldırdınız” dedim. “Dur orada! Sorgulayan sen değilsin, biziz. Kimse bize karşı, değil bir eyleme kalkışmak bunu tasavvur bile edemez” dediler. Son olarak beni bu şekilde sorgulamaya da bana bir kâğıt imzalatmaya da hakkınız yok. Hiçbir kâğıt imzalamayacağım ve bu kabil sorularınıza da cevap vermeyeceğim” dedim. Tercüman bana “Doktor, sana çok yazık olacak. Bizim hapishanelerimizde şartlar çok kötüdür. Sen dayanamazsın. Gel şu kâğıdı imzala ve hemen ülkene dön. Zaten senden önce sorgulanan herkes imzaladı. Sen de imzala” dedi. Ben de “size inanmıyorum. Ve imzalamayacağım.”Dedim. Oradan üç kişi beni alıp bir sağlık kabinine getirdiler. Tansiyonuma, nabzıma ve ateşime baktılar. Bir kısım evraklar doldurdular ve imzalamamı istediler. Onlara da “hiçbir evrak imzalamak zorunda değilim ve imzalamayacağım” dedim. Daha sonra bir yere götürüp fotoğrafımızı çektiler ve parmak izlerimizi aldılar. Sonra ayrı bir bölmeye alıp 15-20 dk beklettiler ve oradan da iç yüzeyi tamamen metal olan bir hapishane aracına bindirdiler. Araç uzun süre çok düşük ısılarda klima çalıştırılarak buzhane gibi soğuk bir hale getirilmişti. Zaten vıcık vıcık ıslak ve terli olan elbiselerimizle bu soğuk ortamda araç içinde bir saat beklettiler. Kapıyı tıklatıp klimayı kapatmalarını istediğimiz halde hiç umursamadılar. Bir saat sonra aracımız hareket etti ama bu hareket yeni bir işkenceyi başlattı. Yarışa katılmışız gibi ani kalkışlar duruşlar ve dönüşlerle ileri-geri, sağa-sola savrula savrula, düşmemek ve herhangi bir yere çarpmamak için insanüstü çabalar sarf ederek bir-bir buçuk saat kadar yol gittik. Nihayet bir yerde durduk ve araç kapısı açıldı. Yüksek duvarlı, duvarlarının üstünde dikenli tellerin olduğu bir büyük binalar topluluğunun önüne gelmişiz. Yeni bir günün (1 Haziran 2010) ilk saatleri, sanıyorum saat 01.00 suları idi. Araçtan indik binanın dış kapısından içeri alındık. Orada hapishane olduğu anlaşılan bu birimin yetkilisi gibi davranan birisi İngilizce alaylı bir eda ile “ You are welcome airport” dedi. Benimle beraber getiren esirlerden yalan nedir bilmeyen bir arkadaş “ne diyor?” dedi. Ben “hava alanına hoş geldiniz diyor” dedim. O arkadaş tekrar “Allah Allah hiç de hava alanına benzemiyor.

Bunların hava alanları çok değişikmiş” dedi. Uluslararası yasalara göre bizi ailelerimizle ve büyükelçiliğimizle görüştürmek zorundasınız. Telefon hakkımızı istiyoruz” dedik. “Hayır, görüştürmeyeceğiz” dediler. Diğer arkadaşların imza atıp atmadıklarını merak edip sordum. 95’i imza atmamıştı. Sokulduğumuz yer ortada genişçe bir alan ve ortadaki alana bakan bir kenarında açık duşların bir kenarında idari odaların birbirine bitişik iki kenarında da mahkûm odalarının olduğu bir birimdi. Odaların kimi dört kimi iki kişilikti. Toplam 100 civarında kişi alabilecek ölçekteydi. Ortadaki alanın bir kısmında yere sabitlenmiş masa ve tabureler vardı. Bu masaların birinin üzerinde iki kasa salatalık iki kasa domates koymuşlardı. Naylon torbalar içinde ekmek de vardı. 30 Mayıs saat 20.00 den itibaren aç idik. Ama güvensiz bir ortamda hissediyorduk kendimizi, sonuçları uzun süre ortaya çıkabilecek bir zehirle zehirlenmekten endişe ediyorduk. Çaresiz az miktarda yedik. Vıcık vıcık ter ve kir içindeydik yıkanma ihtiyacı duyuyorduk ama duşlarda perde yoktu ve sözde duş kabinlerinin içinde elbise asacak bir yerde bulunmuyordu. Elbisenizi duş kabinini karşısındaki oturma mesafesindeki sekiye koymanız gerekiyordu ancak çıkardığımız elbisenizi oraya koymak istediğinizde kameraların görüş alanına giriyordunuz. Yani sözde duş imkânı verilmişti ama bu imkânı kullanmak için çıplak görüntülenmek gibi bir vicdani-manevi işkenceye katlanmak gerekiyordu. Duş yapmaktan vazgeçtik.03.30 dolaylarında odalarımıza girmemiz söylendi ve demir kapılı odalarımıza girdik. Kapılar otomatik olarak kilitlendi. Saat 08.00 dolaylarında kapılarımız otomatik açıldı ve “Herkes yataklarını toplasın battaniyeler ayak ucuna katlanmış olarak koyulsun yastıklar baş ucuna.. Daha sonra odalarınızı, aradaki ortak alanı, masaları temizleyin yıkayın ve silin! Bu işler hergün zorunlu olarak yapılacak! Her gün bu işlerden sonra kahvaltı vereceğiz. Aksi halde kahvaltı da yok, yemek de!” dediler. Uluslararası yasalardan söz edecek olduk. “Burada yasa böyle ve böyle olacak! “ dediler. Odalarımızı ve ortak mekânı yıkayıp sildik. İşlem bitince kahvaltı vermeden “odalarınıza girin” dediler ve kapıları kilitlediler. Ancak saat 14.00 dolaylarında bizden önceki kapıların açıldığını ve tekrar kapandığını duyduk. Sonra bizim kapımızı da açtılar ve tabldot tabaklarımıza yemek vereceklerini fakat içeride yememiz gerektiğini söylediler. İçerde yere ve duvara sabitlenmiş tek kişilik küçük bir masa ve tabure vardı. Yani demek oluyordu ki, yataklarımızın üstünde veya yerde yemeye zorlanıyorduk. Ben ve oda arkadaşlarım birlikte doğal bir tepki olarak böyle yemek yemeyi reddettik ve yemek yemeyeceğimizi bildirdik. Kapımızı kilitlediler. Bizden sonraki odaya geçtiler. Bir süre sonra odalarımızı tekrar ve toplu halde açtılar. Dışarı çıktık. Meğer hiçbir oda kabul etmemiş ve onlar da ortak alanda yememize razı olmuşlar. Böylece bir 45 dk kadar daha geçtikten sonra saat 14.45 de yemeğimizi yedik. Telefon edebilmek için tekrar ümitsizce bir müracaatımız oldu. Gene reddettiler. Tekrar odalarımıza soktular. Arada bazılarının ismini okuyup alıp götürüyorlardı. Bu herkes üzerinde bir baskı oluşturuyordu “Acaba nereye götürüyorlar? Ne yapıyorlar” soruları zihinleri kemiriyordu.Akşam 22.00 sularında Türkiye vatandaşlarının dışındaki yolcuların bir kısmını ülkenize göndereceğiz diye çıkarmaya başladılar. Yine aynı saatlerde değişik ülkelerin elçilik görevlileri ve Türkiye elçiliğinden de bir hanım görevli geldi. “Endişe etmeyin, hepinizi bu ortamdan kurtaracağız” dediler. Saat 23.00 dolaylarında yeniden odalarımıza soktular. Gece yarısını geçmişti. 02.06.2010 saat 02.00 sularında odalarımızın kapısını açtılar. “Türkiye vatandaşları gidecek, ismini okuduklarımız pasaportlarını alıp çıksınlar” dediler. Böylece başlayan süreçte bana 03.30 dolaylarında sıra geldi ve 04.00 de hapishaneden çıkarılıp bir kısım arkadaşla birlikte bir otobüse bindirildik. Yaklaşık iki saat otobüsün ve başka üç aracın dolmasını bekledikten sonra saat 06.00 dolaylarında hareket ettik. İki saat kadar yolculuk yaptıktan sonra Telaviv havaalanına getirildik. Havaalanında gene birçok aramadan ve itelenip hizaya sokulma kabalıklarına maruz bırakılarak ve her kademedede uzun uzun bekletildikten sonra saat 10.00 sularında pasaport işlemlerim bitti ve çıkış kapısına geldim. Bu kademedede daha önce ilk sorguda çoğunluğa imzalatamadıkları kâğıt yine önümüze çıkarıldı ve imzalamaya zorlandık. Kimimiz ilave not düşerek kimimiz notsuz imzaladık. Orada bir

saat kadar bekledikten sonra Saat 11.00 dolaylarında Türk Hava Yolları görevlileri gelerek “Arkadaşlar bu kapı önündeki alan hepimizi almaya yetmez uçaklara geçelim lütfen. Merak etmeyin hiçbir kimse kalmayacak. Ölü-yaralı-sağlam bu gemide bulunan Türkiye uyruklu veya başka uyruklu herkes alınmadan uçaklar kalkmayacak” dediler. Orada birikenler uçaklara geçtik. Ben ve benimle aynı anda uçaklara binen arkadaşlarım tam 14 saat 15 dakika havaalanında motorları çalışan uçakta uçaktan inmeden oturarak kalkışı bekledik. Yani saat 11.00 de bindiğimiz uçağımız ertesi gün (03.06.2010) saat 01.15 de havalanabildi. 03.15 de İstanbul’a indik. Direk Adli Tıp Kurumu’na gittik. Tetkiklerimizi ve muayenelerimizi yaptırдық. Eşyalarımızın da Adli Tıp Kurumu bodrumuna getirildiğini alabileceğimizi söylediler. Bodrum kata gittim. Uzun aramalardan sonra valizimi buldum. Bir ümitle açtım fakat tahmin ettiğim gibi 1100-1200 TL vererek aldığım Fujifilm marka fotoğraf makinem, Asus Eee pc Netbok’um, Nokia 6230 İ (modelinde hatam olabilir) cep telefonum, 60 GB hardiskli olan Sony marka video kameram valizimden alınmıştı. Valizimde kala kala birkaç çamaşır, bir uyku tulumu, bir-kaç kitap kalmış fakat maddi değeri olan eşyalarım el konulmuştu. Kayıp olan eşyalarımın da bir evrak doldurarak şehrimde, evime gitmek üzere Adli tıp Kurumu’ndan ayrıldım. Yardım götürmeye çalışmaktan başka bir suçu olmayan ve elinde kendisini savunacak bir ateşli silah namına bir mantar tabancası bile olmayan insanların bu şekilde hunharca katliama uğratılmaları ömrüm boyunca unutamayacağım bir psikolojik travma oluşturdu benim için. Bu travmanın etkisiyle, halâ uyku bozukluğu yaşıyorum ve halâ her gece kendimi gemide arbedenin ortasında çaresiz bir şekilde o yaralıdan bu yaralıya koşar görüyorum. Ben İsraili görevlilerden bana yapılanlardan dolayı davacı ve şikayetçiyim. Dedi.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. Dedi.Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
03/07/2010